

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXVII. Qua ratione nos exercere debeamus in hoc secundo humilitatis
gradu

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

contemnit & abiicit, & ab aliis parui fit & contemnitur, nam superbus habetur.

*Metaphra-
stic & Surius
in vita Ar-
senii.*

De Abbate Arsenio in eius vita legitur, quod quantumuis in mundo illustris & excellens eruditione fuerit, nam Theodosii Imperatoris filiorum, Arcadii, & Honorii scilicet præceptor & institutor fuit, tamen nunquam post ex eius ore verbum auditum fuerit, quod magnitudinem sciret, uel prodere illum eruditum esse, sed cum aliis monachis tanta cum humilitate, & simplicitate egerit, quasi omnis esset eruditionis expertus: sed ipse à monachorum simplicioribus petierit ea, quæ spiritus sunt, dicens se in altissima scientia indignum esse, ut eorum diceretur discipulus. Similiter in S. Hieronymi vita dicitur, illum nobilissimo fuisse genere prognatum, & tamen in omnibus eius scriptis non inuenire est ullum verbum, quo id indicari possit.

Hieronymus.

*Bonau. de in-
form. nouis.
p. 1. c. 25.
Ratio cur
propria laus
uisanda.*

Adfert S. Bonauentura aliam bonam rationem: Sciendum vix in te esse non posse, quid bonum & laude dignum, quod in alios non diffundatur, quodque non sciant & intelligant, si que tu taceas & celes, placebis magis, & laude dignior eris: tam ob virtutem, quam quod eam celare volueris: sin illam in lucem proferas & aliis apponis, risui eris, & ex quo ritu edificabuntur, & te magni faciebant, te contemnent & vilipendent. Hac in parte virtus precioso odori similis est, qui quo plus tegitur, eo plus odore proditur, & si aperte ferrur, breui odorem perdit.

*Greg. lib. 3.
dialog. c. 33.*

Refert S. Gregorius de quodam Abbate Eleutherio nomine, qui quodam tempore iter faciens nocte ad Monialium cœnobium diuertit, ubi in quadam domo hospitium illi assignauerunt, in qua erat iuuenis valde à diabolo vexatus, qui illi nocte fuit socius. Die illucrescente interrogauerunt moniales, an illa nocte quid iuueni accidisset; respondit, quod non: Tunc dicebant illum valde à diabolo vexari & enixe rogarunt, ut illum secum ad monasterium duceret. Consensit senex,

cumque diu in monasterio fuisset, & hostis antiquus illum accedere non aude- ret; fuit senis cor inordinata aliqua lictitia & vana satisfactione captum ob iuuenis salutem, & monachis dicebat: Frater diabolus moniales vexando iuuenem tenebat; sed postquam ille ad Dei seruorum monasterium venit, diabolus illum accedere non audeat. Illo hæc dicente statim iuuenis à diabolo vexatus fuit; quo visio sanctus senex amare flere cepit, videns vanam suam gloriam causam tanti infortunii fuisse, & monachos consolando dicebat, ne quis eorum quid ederet, donec iuueni sanitas impetrata esset. Et omnes se in oratione prosternentes, non prius surrexerant, quam iuuenis sanitas impetrata foret. Vnde videre est, quam Deus abhorreat ea, quæ aliqua ex parte propriam laudem sapiunt, licet & ridendo & quasi facetiæ dicantur, ut apparet illa senem hunc dixisse.

CAPVT XXVII.

*Qua ratione nos exercere debemus
in hoc secundo humilitatis
gradu.*

Pater noster in constitutionibus ponit hanc insignem & tantæ perfectionis regulam, de qua superius diximus. Quod quemadmodum mūdani homines tantum cum diligentia diligunt, & quarunt honores, famam, magni nominis existimationem in terra; sic qui procedunt in spiritu, & serio Christum Dominum nostrum sequuntur, amant, & ardent exoptant contrarium nimium, contumelias, falsi testimonia & iniurias pati, ac stulti haberi & existimari, nulla tamen ad id per eorum data occasione, eo quod exoptent assimilari ac imitari aliquo modo Creatorem ac Dominum nostrum Iesum Christum. Et iubet ut ab omnibus, qui societatem ingredi cupiunt, idem desiderium habeatur. Durum sane videretur, nouitium recentem à mundo resectum & adhuc sanguine stillantem examinari in tam stricta & tan-

& tantæ perfectionis regula. Vnde vide-
re erit, quantam a nobis perfectionem
institurum nostrum exigit. Vult homi-
nes, qui se vere abnegarunt, & qui mun-
do toti mortui sunt. Verum quia id diffi-
cile & magnæ perfectionis est; addit pa-
ter noster, si quis ob humanam fragilita-
tem & miseriam, huius tam ardens in se
desiderium non aduertit, vt ab eo quæra-
tur, an saltem non velit tale desiderium
habere, & hoc, quod paratus sit patienter
ferre, dum similes se offerent occasiones,
contentus est. Hæc enim bona est dispo-
sitiō ad discendum & proficiendum, suf-
ficiteque vt nouitius ingrediatur cum de-
siderio sciendi, quid sibi faciendum in-
cumbat, & se ei applicet, hocq; modo id
alsequetur. Religio virtutis & perfectio-
nis schola est, ingrediēde hoc desiderio, &
desiderio tuo poteris.

Incipiamus ergo hinc hoc exercitium
& paulatim progrediamur. Dicis te non
sentire in te desiderium, vt contemna-
ris & paruis, sed te velle sentire. Inci-
pe hinc de oratione exercere in hac hu-
militatis virtute, & dic cum Propheta:
*Concupiuit anima mea desiderare in iusticia-
tionem tuam in omni tempore.* Domine, quam
procul me video a viuus & inflammatis.
illis desideriis, quæ sancti illi & vere hu-
miles, habuerunt, vt a mundo vilipen-
derentur. Multum Domine vellem ad
huiusmodi desideria pertingere, deside-
rare desidero. Bonam viam incedis, val-
de bonum principium & dispositio est i-
sta ad id consequendum persiste, & hic in
oratione persista, & roga Deum, vt tibi
coremolliat, & insiste ibi aliquot dies,
Deo enim grata sunt huiusmodi deside-
ria, & ea lubenter audit. *Desiderium pau-
perius exaudiuit Dominus: preparationem
cordis eorum audivit auris tua.* Breui da-
bit tibi Dominus desiderium aliquid e-
ius amore patiendi, & aliquam peniten-
tiam pro peccatis faciendi, & tibi dato,
in quo oportunius hoc desiderium pa-
tiendi impendere poteris? Et in quo ma-
iorem penitentiæ facere poteris, quam
vt contemnaris, & vilipendaris i plus a-

more? in tuorum peccatorum compen-
sationem. Vt faciebat Dauid, dum Semei
ei maledicebat & ignominia afficiebat:
Sinite illum, dicebat, ne forte Domi-
nus has contumelias & contemptus sus-
cipiat in peccatorum meorum compen-
sationem, eritque mihi magna felici-
tas.

Dumque Deus hanc tibi gratiam fe-
cerit, vt in te sentias desideria hæc con-
temptus & vilipendentiæ, vt sic Christo
assimiletis & eum imiteris, non cogitan-
dum tibi est, iam confectum esse nego-
cium, & humilitatis virtutem iam par-
tam esse; sed credendum iam incipi hanc
virtutem in anima tua plantari & locum
sumere.

Idcircoque non leni brachio hæc deside-
ria percurranda, sed in iis persistendum,
& diu in illis exercendum. donec talia &
tam efficacia sint, vt in opus deducantur.
Dumque eo peruenieris, vt videaris oc-
casiones æquo animo ferre, quæ se offe-
runt, eodem in opere multi gradus &
ascensus sunt, qui ascendendi, vt ad hu-
militatis perfectionem perueniatur. An-
te omnia enim opus est, vt omnes sese of-
ferentes occasiones æquo animo feras,
quæ ad tui contemptum & vilipendenti-
am pertinent. In quo ad aliquot dies nego-
cium habebis, & forsitan diu. Postea pro-
grediendum est, & non subsistendum,
nec animo cadendum, donec contemptu
& iniuria gaudeas, tantumque in eo vo-
luptatis & delectationis sentias, quan-
tum mundani in omnibus mundi hono-
ribus diuitiis & deliciis, secundum illud
Prophete: *In via testimoniorum tuorum
delectatus sum, sicut in omnibus diuitiis.*
Dum vere aliquid ex natura desideramus
lætamur, dum consequimur, & si mul-
tum desideremus, multum lætamur, &
si parum, parum. Hoc ergo tibi signum
sit, vt scias num vere desideres contemni
& paruis fieri, etsi in humilitate progredi-
aris: Idemque valet in cæteris virtu-
tibus.

Vt medio hoc orationis magis proficiamus,
eoque magis cordi nostro virtus
q 3 impri-

1. Reg. 16. 11.

Diu deside-
rius humili-
tatis subsisten-
dum.

Psal. 118. 14.

Signum vere
humilitatis.

Cap. 16.

2. p. tract. 5.
cap. 16.

imprimatur; in eo ad particulares & difficiles casus descendendum est, qui nobis occurrere possunt, quasi praesentes essent animum sumentes & in actum illas deducentes, donec nihil nobis obstat, sed omnia facilia videantur. Hoc enim modo extirpatur vitium, & virtus imbibitur, & animum intrat & perficit. Apta ad hoc dari potest similitudo ab aurifabris sumpta, qui ad purgandum aurum feruantes illud diu in fornace, dumque iam fufum est, addunt granum vnum sublimati, & incipit aurum magna vehementia feruere, donec sublimatum consumatur, quo consumpto, sedatur aurum. Post aurifaber alterum sublimati granum addit, & feruere rursus incipit aurum, sed non vehementia vt ante, & consumpto sublimato, iterum sedatur aurum.

Rursus tertio iniicit parum sublimati, & rursus feruet aurum sed quiete. Quarto sublimati parum auro addit, tuncque nihil se propter sublimatum commouet aurum, quasi nihil additum esset: tum enim purificatum est, idque purificationis auri signum est. Hoc ergo & nobis in oratione faciendum, ei addere aliquid sublimati imaginando aliquid mortificationis & contemptus ergo se offerre, & si turbari & commoueri incipias, insiste, donec orationis calore sublimati granum consumatur, & resiste, & quiete & tranquille in eo mane.

Post aliud sublimati granum iniice, cogitando, aliud quod difficile & magnae mortificationis & humiliationis negotium se offerre, etsi tamen ferbeat & turbetur natura, perseque donec consumas, & tibi sopiaris: & iterum atque iterum aliud adde granum & dum in te motum non excitat, nec turbationem generat sublimatum, sed in quo cunque sese offerente & occurrente negotio pacem & quietem habes, aurum probatum & purificatum est. Idque signum est te virtutis perfectionem adeptum esse.

CAPVT XXVIII.

Qua ratione particulare examen
sumendum ex virtute
humilitatis.

Particulare examen, vt suo loco diximus, semper de vna re sola faciendum: hac enim ratione medium hoc efficacius & maioris energiae est, quam si multa simul conglobentur, ideoque particulare dicitur, quod de vno solo fiat. Idque tanti est momenti, vt vitium vel virtus aliqua saepius & plerumque per partes, & paulatim sumenda sit, vt quis facilius, quod intendit, assequatur. Hocque hinc in virtute vsu venit, si sumere examen vis, vt superbiam ex corde extirpes, & humilitatis virtutem assequi, non in generali sumendum est, humilitas enim de superbia multa complectantur & si sic in generali sumas, sicque nusquam superbas, sed vbique humilis eris: latum examen est, & latius erit, si de duobus vel tribus instituatur, sicque nihil efficit, sed paulatim & per partes instituendum est.

Aduerte in quo communiter soles humilitatis sentire defectum, & superbiam habere, & hinc incipe, & postquam vno absolueris, aliud sume, & post aliud, & sic paulatim in te extirpabis superbiam vitium & humilitatem acquires. Hoc ergo hic diuidemus & sub diuidemus, vt tanto commodius & maiore cum fructu fiat huius virtutis tam necessariae particulare examen.

Sit ergo primum verba non loqui, quae laudem & existimationem propriam oolent. Cum enim vitium hoc appetit honoris & existimationis nobis quasi congenitum sit, & tam altas in corde nostro egerit radices vt quasi non lentientibus aut aduertentibus nobis lingua verba effutiat, quae directe vel indirecte laudem nostram sapiant. Ex abundantia enim cordis diu os loquitur. Simulatque honorificum quid